

Arrest

nr. 303 131 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende eerder vier visumaanvragen in met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader. Deze visumaanvragen worden telkens geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Tegen de vierde weigeringsbeslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 261 048 van 23 september 2021.

Verzoeker dient vervolgens een visumaanvraag in bij de Spaanse autoriteiten, die hem een visum voor kort verblijf verlenen. Hij komt aan in Frankrijk op 19 november 2022. Op dat moment is verzoeker 20 jaar oud.

Op 11 april 2023 dient verzoeker, die intussen de leeftijd van 21 jaar oud heeft bereikt, bij de stad Antwerpen een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

Deze aanvraag wordt door de gemachtigde geweigerd op 3 oktober 2023 door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2023 werd ingediend door:

*Naam: C. (...)
Voorna(a)m(en): H. (...)
Nationaliteit: India
Geboortedatum: (...) 02.2002
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde C. (...), J. (...) M. (...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend (.. .): 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt verder: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (.. .)

Betrokkene is thans ouder dan 21 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, moet betrokkene aantonen ten laste te zijn van de ouder die hij wenst te vervoegen, in casu zijn Belgische vader. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er sprake te zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn Belgische vader van in het land van herkomst of origine tot aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn legt betrokkene volgende stukken voor:

- Overzicht Kotak Mahindra Bank op naam van Y. (...) J. (...) C. (...) dd. 30.06.2022 betreffende beschikbaar saldo en bankverrichtingen*
- Verklaring geen financiële steun dd. 29.03.2023 op naam van referentiepersoon: financiële steun ontvangen in de periode 1.10.2016 - 26.12.2016, daarna geen steunverlening meer*
- Loonfiches van referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij (...) BV voor de periode december 2022 tot februari 2023: in dienst vanaf 24.12.2022*
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders tussen (...) BVBA en referentiepersoon*
- paspoort met nr. (...) geldig tot 02.05.2029 bijgevoegd met visum C afgeleverd op 4.11 .2022 door Spanje, inreis op 19.11.2022 via Frankrijk*
- aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomsten 2021, aanslagjaar 2022) dd. 13.02.2023 van referentiepersoon*
- Affidavit opgesteld door de moeder van betrokkene R. (...) C. (...) dd. 15.06.2023 dewelke stelt dat betrokkene een student was, dat hij over geen roerende en onroerende goederen beschikt in India noch een*

bron van inkomsten heeft, dat de gehele familie volledig afhankelijk is van de inkomsten van haar echtgenoot J. (...) M. (...) C. (...)

- Mailverkeer van Y. (...) C. (...) met de Belgische ambassade in New Delhi in juni 2023 met betrekking tot het bekomen van documenten omtrent onvermogen van betrokkene

- Character certificate dd. 15.06.2023 van LS Raheja College of Arts & Commerce stellende dat betrokkene een student was in de academiejaren 2021 - 2022 en 2022 - 2023

- overzicht van geldverzendingen via ICICI Bank Money2India in de periode juli 2022 - juli 2023: er zijn 3 geldverzendingen ten gunste van betrokkene terug te vinden op 18.10.2022, 21.09.2022 en 16.08.2022, de overige geldverzendingen gebeurden naar Y. (...) J. (...) C. (...), R. (...) C. (...) of P. (...) J. (...) C. (...)

Wat betreft het onvermogen van betrokkene is dit in zijn geheel niet afdoend aangetoond. Betrokkene legt daartoe een affidavit voor, opgesteld door zijn moeder, en een attest van de onderwijsinstelling dat stelt dat hij student was in de jaren 2021 - 2023. Met betrekking tot het affidavit dient opgemerkt te worden dat dit beschouwd wordt als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Behoudens de stellingen in het affidavit dat de referentiepersoon een Belgische onderdaan is woonachtig in Antwerpen en dat betrokkene in België om een verblijfsaanvraag indiende, welke op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden gelet deze overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier, kan de stelling dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen in India beschikt en geen enkele bron van inkomsten heeft niet op de waarachtigheid of feitelijkheid geverifieerd worden. Er liggen geen stukken van de autoriteiten van India voor die zulke verklaring van de moeder betreffende het vermeende onvermogen van betrokkene daadwerkelijk kunnen staven. Ook het feit dat betrokkene een student was in de jaren 2021 - 2023 kan niet weerhouden worden als een afdoend bewijs van onvermogen. Als student is het namelijk evenzeer mogelijk om inkomsten te verwerven, naast het volgen van de opleiding. Deze stelling vindt steun in de raadpleging van de Schengendatabank. Uit de Schengendatabank blijkt dat betrokkene bij de visumaanvraag dd. 3.11.2022 (visum type C omwille van professionele redenen) wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Meer bepaald bewees betrokkene over voldoende bestaansmiddelen te beschikken als 'bediende'. Het visum werd dan ook uitgereikt aan betrokkene door de Spaanse ambassade. Bovendien geeft het feit dat betrokkene kon aantonen bij de Spaanse ambassade omwille van professionele redenen te reizen, allerm minst blijk van een behoeftige situatie. Betrokkene toont bijgevolg niet afdoend aan onvermogen te zijn, wel integendeel.

Betreffende de financiële en of materiele ondersteuning legt betrokkene een overzicht van geldverzendingen van ICICI Bank Money2India voor. Het merendeel van de geldverzendingen vond plaats tussen referentiepersoon en Y. (...) J. (...) C. (...), R. (...) C. (...) of P. (...) J. (...) C. (...). Gelet betrokkene niet de bestemming was van deze geldsommen, kunnen deze dan ook niet aanvaard worden in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Op het overzicht zijn wel 3 geldverzendingen terug te vinden respectievelijk op 16.08.2022, 21.09.2022 en 18.10.2022 die gericht zijn aan betrokkene. Ondanks op het overzicht niet duidelijk is in welke munteenheid de bedragen staan vermeld, kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op drie geldverzendingen om daarmee op duurzame wijze in het levensonderhoud te voorzien. Daartoe zijn de geldverzendingen en de tijdsperiode waarin ze gebeurden, te beperkt. Gelet uit de Schengendatabank bovendien blijkt dat betrokkene wel degelijk kon aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dienen de geldsommen eerder als aanvullend dan als essentieel te worden beschouwd. Het is niet automatisch zo omdat men gelden ontvangt van een ouder die in een buitenland verblijft, dat men ook effectief afhankelijk is van die geldsommen om de basisbehoeften te kunnen dekken in het land van herkomst of origine.

Geen van de overige voorgelegde documenten doen afbreuk aan de genoemde bevindingen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te verkrijgen in België.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijnen een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de artikelen 10 e.v. en 40 e.v.”* van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de *“wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker in zijn synthesememorie het volgende uiteen:

“1.

Verzoeker is nog geen 21 jaar oud op moment hij zijn Belgische vader in België vervoegt.

Hij komt immers aan in België op datum van 11.12.2022, terwijl zijn geboortedatum (...).02.2002 is.

Ten bewijze van zijn aankomst brengt verzoeker zijn aankomstverklaring bij, dewelke hij op datum van 28.11.2022 bij monde van zijn toenmalige raadsman (stuk 3) heeft gedaan. Ondanks dat deze bevestiging van zijn aankomstmelding vermeldt dat hij zal worden gecontacteerd, gebeurt dit niet.

Hij wordt aldus vermoed ten laste te zijn op het moment van zijn aankomst in België conform artikel 2, 2, c van de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Verzoeker dient dus helemaal niets voor te leggen omtrent zijn situatie in het land van origine. Hij wordt onweerlegbaar vermoed ten laste te zijn. Dienaangaande kan verwezen worden naar arrest nr. 181 327 dd. 26.01.2017 van uw Raad:

“Deze redengeving vindt alleszins geen steun in artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is. Deze bepaling voorziet immers een leeftijdsgrens van 21 jaar, en niet van 18 jaar, als relevant criterium inzake de bijkomende voorwaarde dat de bloederwant in neergaande lijn moet aantonen “ten laste” te zijn van de referentiepersoon. Hoewel de verweerder op zich kan worden gevolgd in zijn verweer dat het niet kennelijk onredelijk is om inzake de voorwaarde van het “ten laste zijn” te vereisen dat aangetoond wordt dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten laste is van de referentiepersoon, dient er op te worden gewezen dat deze voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar. Er kunnen aldus geen bewijzen gevraagd worden aangaande het ten laste zijn in Nepal. Dit werd ook reeds bevestigd door de Raad (Rvv nr. 211 725 dd. 26 oktober 2018): Ten overvloede blijkt dat het Hof van Justitie in de zaak Rahman, waarnaar verweerder in de nota ook verwijst, meer bepaald in punt 31 met uitdrukkelijke verwijzing naar de punten 91, 92 en 98 van de conclusies van de advocaat – generaal stelt dat “het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.” In het uitdrukkelijk door het Hof van Justitie aangehaalde en onderschreven punt 91 van de conclusies van advocaat-generaal Bot stelde deze uitdrukkelijk dat met het “land van herkomst” zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld.”.

Ingevolge de cyberaanval op de stedelijke diensten van Antwerpen is verzoeker pas op datum van 11.04.2023 bij machte om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Ten bewijze hiervan brengt verzoeker stukken 4 t.e.m. 6 bij.

Kwestieuze aanvraag wordt evenwel geweigerd.

Voormelde is duidelijk. Een staat, die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfangen, beroept zich op eigen fout. Dit kan uiteraard niet op grond van de volgende beginselen

- *'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen,*
- *'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen. [Cfr. REA Dendermonde 29.01.2019, 19/25/A]*

Zodoende dient verzoeker - minstens om reden van laattijdige beslissing van verweerster - in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart.

2.

In de bestreden beslissing tracht verweerster de aanvraag visum gezinshereniging af te doen als een aanvraag conform art. 9 Vw.. Uiteraard is hier niets van aan! Uit het dossier blijkt duidelijk de wil en intentie van verzoeker om gezinshereniging met zijn vader tot stand te brengen.

Verweerster tracht haar laattijdigheid in het nemen van een beslissing dan ook weg te moffelen achter art. 9 Vw.. Dit is geenszins serieus. Hiermee schendt zij alle regels van behoorlijk bestuur (de redelijkheid, de rechtvaardigheid, de billijkheid, de zorgvuldigheid, het vertrouwensbeginnel), alsook alle regels der logica.

Niet de uitgedrukte wil, doch de werkelijke wil primeert.

Bovendien betreft dit – in geval er werkelijk een aanvraag conform art. 9 Vw. zou aangevraagd zijn – een materiële vergissing, die trouwens te wijten is aan de externe dienst, die de visumaanvragen in ontvangst neemt.

Bovenvermelde principes dienen nogmaals herhaald:

- *'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen,*
- *'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen. [Cfr. REA Dendermonde 29.01.2019, 19/25/A]*

3.

Art. 10 Vw. vormt de omzetting van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Uw Raad verwijst in haar arrest met nr. 251 905 van 30 maart 2021 voor de inhoud van het begrip "ten laste" naar de interpretatie, gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/hij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of hij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: "De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

Uw Raad benadrukt verder dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale

wettigheidstoetsing uit. Aangezien het begrip "ten laste" zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

RvV 28 augustus 2019, nr. 225 307: "De hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/hij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot invoering van de artn. 47/1 tot en met 47/3 Vw. wordt verder het volgende gesteld: "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon").[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn. Verzoeker kan het hier niet mee eens zijn, daar hij wel degelijk zijn aanvraag vervolledigt heeft met tal van documenten, die evenwel helaas niet in het administratief dossier te vinden zijn!!!

Verzoeker is jarenlang ten laste van zijn vader, dewelke hem financieel onderhoudt.

In casu legt verzoeker, aan de hand van de bijgebrachte stukken wel degelijk zijn onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersonen voor. Door het tegenovergestelde aan te nemen, schendt verwerende partij aldus art. 10 Vw. en de hiermee samenhangende Unierecht en Unierechtspraak

4.

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat de motieven draagkrachtig zijn, dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Vastgesteld dient dat art. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, art. 62 Vw. en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto een weigeringsbeslissing werd opgelegd aan verzoeker. Verweerster dient in haar beslissingen een in concreto beoordeling te maken en geen stereotype houdingen aan te nemen.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelfs in casu spreken van een situatie van machtsafwendung. Verwerende partij speelt als het ware "pingpong" met verzoeker, wanneer hij haar doet geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te stellen dat de documenten niet worden aanvaard, omdat hij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom gekozen wordt voor een weigeringsbeslissing wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, noch proportioneel. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu is in casu verzoek.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker is financieel afhankelijk van zijn vader, hetgeen duidelijk uit de stukken van het administratief dossier zou moeten blijken, indien deze erin zouden zitten. In essentie is verzoeker volledig financieel

afhankelijk van hen. Bovendien heeft verzoeker moeten opgroeien zonder een vadermodel en met het gems van zijn vader. De referentiepersoon hier in België heeft eveneens zijn zoon niet mogen zien opgroeien.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ondanks dat verzoeker onbetwistbaar aantoont financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon omdat hij onvermogen is in het land van herkomst (cfr. supra), beslist verwerende partij aan de hand van drogelementen van niet.

Verzoeker toont op afdoende wijze tevens aan dat hij over onvoldoende inkomsten beschikt als studente in Mexico, terwijl de referentiepersonen wel over de financiële, materiële en morele mogelijkheden beschikken om verzoeker ten laste te nemen. Verzoeker toont met andere woorden een effectieve, - minstens - financiële afhankelijkheid aan.

Bovendien stelt Uw Raad dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond - quod certe non in casu -, blijft dit van ondergeschikt belang. Uw Raad is immers van oordeel dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, financieel of materieel (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 725). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Desondanks legt verzoeker bewijzen voor van de financiële ondersteuning, die hij sedert jaren geniet.

In casu is de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende gemotiveerd, daar het niet juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt, zodat de bestuurde in alle duidelijkheid zou kunnen oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn vader met onbeperkt verblijfsrecht. Deze aanvraag wordt echter ten onrechte geweigerd. Verzoeker bewijst ontegensprekelijk dat hij financieel wordt gesteund door hen omdat hij onvermogen is en niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien

De bestreden beslissing houdt m.a.w. geen stand en is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

5.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Noch het begrip 'privé even'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het bestaan van de hechte gezinsleven van verzoeker met zijn vader wordt niet in twijfel getrokken. Desondanks wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd onder art. 8 EVRM.

Ook dit middel is bijgevolg gegrond.

6.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over de bedoeling van de aanvraag. De externe diensten die de visumaanvragen verzorgt, heeft deze stukken ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie, die besloten lag in die stukken. De vraag is thans of deze stukken wel ooit in het dossier hebben gezeten. Dat er geen stukken of nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde dienst, waar verzoeker geen schuld aan treft. Dat verweerder verzoeker thans hoogst ten onrechte verwijt geen ten laste zijn te bewijzen, is een andere foutieve dimensie.

Dat verwerende partij dan ook dit als punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat sedert art. 6.1 van het Verdrag van Lissabon primair recht uitmaakt en dus primeert op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11) verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld om werkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken alvorens onderworpen te worden aan een administratieve beslissing aangaande zijn belangen. Het Hof heeft in haar arrest van 21 december 2011, C27/09P onder paragraaf 65 geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoeker op de hoogte zou zijn van het standpunt/de indrukken van het bestuur, nl. dat hij de laste zijn onvoldoende zou hebben aangetoond, dan had verzoeker de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen voorleggen.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en documenten van verzoekende partij. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht."

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het verzoekschrift als volgt:

"In zoverre het onderdeel van het middel dat gericht is tegen de formele motiveringsplicht als ontvankelijk aanzien kan worden -quod non-, merkt verwerende partij op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁴ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Bij een aanvraag tot gezinshereniging die gedaan wordt in functie van een Belgische vader wordt deze aanvraag onderzocht in navolging van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Daarbij zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Het artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° geeft duidelijk aan dat:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Het betreft hierbij meer bepaald de volgende personen conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De bestreden beslissing geeft hierover aan dat verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder is dan 21 jaar, hierdoor dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dus van voor haar aankomst in het Rijk en dit tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

De bestreden beslissing geeft vervolgens een overzicht van de stukken die verzoekende partij voorbracht om aan te tonen dat zij beweerdelijk wel aan deze voorwaarden zou voldoen.

Vervolgens geeft de bestreden beslissing bij een overzicht van de voorgelegde stukken aan dat:

(...)

De voorgebrachte stukken werden dan ook allen zorgvuldig beoordeeld door verwerende partij en na een dergelijke beoordeling werd er besloten dat deze stukken geen aanduiding geven van een band van afhankelijkheid die toelaat om te beslissen dat verzoekende partij inderdaad ten laste valt van de referentiepersoon.

Ten aanzien van deze stukken en het hier aan te verbinden gevolg wordt het volgende besloten:

(...)

Het voornamelijk feitelijk betoog van verzoekende partij kan trouwens evenmin de besluiten van verwerende partij tegenspreken en bovendien blijkt uit dergelijk betoog geenszins dat de wettelijke bepalingen ter zake niet correct zouden toegepast zijn door verwerende of sterker nog dat deze geschonden zouden zijn. Bovendien geeft de bestreden beslissing aan dat verzoekende partij inderdaad intussen een visum kon bekomen om naar de Schengenzone te reizen en dat zij dit kon door aan te geven dat zij om professionele redenen wenste te reizen naar, initieel, Spanje. Daaruit blijkt dat zij wel degelijk beschikt over de nodige bestaansmiddelen nu zij anders niet zou kunnen beschikken over een dergelijk visum. Dit ondergraaft dan ook nogmaals de stelling van verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat verder ook nader in op de aspecten van financiële ondersteuning en materiële bijstand:

(...)

Terecht besluit verwerende partij vervolgens na een onderzoek van de voorliggende gegevens dat:

(...)

Het betoog van verzoekende partij kan de vaststellingen van verwerende partij niet aan het wankelen brengen en leidt alleszins niet tot het vaststellen dat verwerende partij een verkeerde toepassing gemaakt zou hebben van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

4. In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd de bestreden beslissing genomen waarbij deze bepaling aanvoert dat:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het blijkt inderdaad uit de voorgelegde stukken en het administratief dossier dat verwerende partij geldig kon overgaan tot het nemen van de voorliggende beslissing die dan ook zonder meer als geldig aanzien dient te worden.

5. Verzoekende partij beroept zich op een overmachtssituatie en dan meer bepaald op de cyberaanval bij de Stad Antwerpen waardoor zij geen aanvraag kon doen voor de leeftijd van eenentwintig jaar. Zij geeft aan herhaaldelijk getracht te hebben een dergelijke aanvraag te willen doen.

De Raad van State stelt specifiek over het begrip “overmacht” dat:

“Overmacht kan slechts het gevolg zijn van een buiten de wil gelegen feit, niet het gevolg van een loutere wilsdaad.”

Het standpunt in dit verband is sedert vele jaren ongewijzigd en kan bijgevolg als een vaststaande rechtspraak beschouwd worden.

Concreet stelt Uw Raad tevens in haar vaststaande rechtspraak ten aanzien van het begrip “overmacht” dat “overmacht kan enkel voortvloeien uit een aan de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis welke niet voorzien of vermeden kon worden en bijgevolg niet verenigbaar is met een onzorgvuldigheid of gebrek aan voorzichtigheid.”

De overmachtssituatie waar verzoekende partij zich op beroept, zou in haar hoofde onvoorzienbaar moeten geweest zijn.

Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien noch vermeden.

Er ligt echter geen enkel bewijs voor van het feit dat verzoekende partij herhaaldelijk trachtte een afspraak te maken bij de stadsdiensten. Integendeel, in het eigen verzoekschrift spreekt verzoekende partij zich ook zelf tegen voor wat de datum betreft wanneer zij in België aankwam. Er wordt immers gesproken van een aankomstverklaring op 22.11.2022 -welke overigens ook niet teruggevonden kan worden in het administratief dossier- waarbij verzoekende partij later in haar verzoekschrift aangeeft dat zij slechts op 11.12.2022 bij haar vader in België aankwam. Ook van deze datum ligt geen enkel bewijs voor. Ook alle stukken welke gevoegd werden bij de aanvraag dateren van het voorjaar 2023 en duidelijk na de aanvraag van april 2023. Uit geen enkel element kan dan ook afgeleid worden dat er sprake zou zijn van enige overmachtssituatie.

In dit concrete geval is van enig overmachtssituatie geenszins sprake. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn te wijten aan het stilzitten van verzoekende partij en niet aan een verkeerde gevolgtrekking door verwerende partij van de elementen die haar bekend waren op het moment van het nemen van de beslissing.

6. Overigens dient er ook op gewezen te worden dat verzoekende partij zelf een hoge verantwoordelijkheid draagt voor de huidige toestand. Het blijkt immers dat zij herhaaldelijk een visum tot gezinshereniging aangevraagd heeft bij de bevoegde Belgische diensten, maar dat deze aanvragen stelselmatig geweigerd werden.

Intussen heeft zij wel een visum bekomen vanwege de Spaanse diensten, doch dit om professionele redenen. De werkelijke reden voor dit visum lijkt er echter in gelegen dat zij haar vader wenste te vervolgen in België om vervolgens een aanvraag tot gezinshereniging in België in te kunnen dienen. Dit is uiteraard geheel tegen de geest van het afgeleverde visum.

7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een gezin vormt met haar Belgische vader. Het aangevoerde privéleven wordt op geen enkele wijze verder gepreciseerd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar vader. Evenmin wordt aangetoond dat de referentiepersoon, als ouder, een betekenisvolle zorgdragende rol speelt in het leven van het meerderjarig kind, zodat er sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Vermits het privé -en gezinsleven bijgevolg niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :

"(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt."

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

8. Inzake het hoorrecht beweert verzoekende partij volledig ten onrechte dat dit recht geschonden zou zijn.

Ten aanzien van artikel 41 van het Handvest dient gesteld te worden dat dit geen toepassing vindt in deze zoals bevestigd door het Hof van Justitie in haar arrest van 5 november 2014: “Zoals het Hof in punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014:2081) in herinnering heeft gebracht, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord.”

De Raad van State heeft eveneens per arrest van 27 november 2014 geoordeeld dat deze bepaling niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie.

Bijgevolg faalt dit onderdeel van het middel tot schending van artikel 41 van het Handvest in rechte.

9. Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst²⁴. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.

Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede en hij in staat was om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen ontnemt verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een grief in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de buitenlander mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen.

In het concrete geval waarbij het een weigering van een verblijfsrecht betreft, bevindt men zich in de tweede beoogde hypothese en deze beslissing kan niet geacht worden om het principe van audi alteram partem te schenden.

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader²⁸.

10. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg

volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt.

11. In elk geval, de arresten van de Raad hebben geen precedentenwerking zodat met de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van de verzoeker zelve, geen onwettigheid wordt aangetoond.

12. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling.

13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoekende partij toont hoegenaamd niet aan dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

15. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover den verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

16. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

17. Het beroep is dan ook ongegrond."

3.3 Verzoeker diende op 11 april 2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met als referentiepersoon zijn Belgische vader, met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij was op dat moment 21 jaar oud. Uit de stukken die verzoeker bij zijn synthesesmemorie heeft gevoegd, blijkt dat hij het Rijk binnenkwam in november 2022. Verzoeker was op dat moment 20 jaar oud.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt door verweerder geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verweerder steunt zijn beoordeling op de volgende gronden:

- verzoeker heeft niet afdoende aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst;
- verzoeker heeft niet afdoende aangetoond dat hij aangewezen was op drie geldverzendingen van de referentiepersoon van respectievelijk 16 augustus 2022, 21 september 2022 en 18 oktober 2022 om op duurzame wijze in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het kernbetoog van verzoeker komt erop neer dat verweerder het criterium van 'ten laste zijn' uit artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft toegepast. Hij meent dat omdat hij vóór de leeftijd van 21

jaar in België is aangekomen, hij er niet toe is gehouden te bewijzen dat hij in zijn land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker had de leeftijd van 21 jaar oud nog niet bereikt op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

*“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”*

Uit de samenlezing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° te voldoen. Verzoeker, die 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de Belgische referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat verzoeker net de leeftijd van 21 jaar had bereikt op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Immers wordt zijn geboortedatum niet betwist. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder echter dat er sprake is van een aankomstverklaring in België van 22 november 2022, die zich niet in het administratief dossier bevindt. Hiermee laat verweerder uitschijnen dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoeker reeds vóór zijn 21ste verjaardag in België toekwam.

Verzoeker brengt samen met zijn synthesememorie een stuk van 28 november 2022 bij waaruit blijkt dat de stad Antwerpen van verzoekers toenmalige advocaat een aankomstverklaring heeft ontvangen. Het gegeven dat de aankomstverklaring zich niet in het administratief dossier bevindt, neemt niet weg dat van een redelijke en zorgvuldige overheid kan worden verwacht op de hoogte te zijn van het feit dat een vreemdeling die legaal in België toekomt, een aankomstverklaring aflegt bij de gemeente van zijn verblijfplaats. Immers behoren de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die *in casu* de bestreden beslissing hebben genomen, tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen, waarbij de aankomstverklaring werd afgelegd, behoren. Verweerder had aldus op de hoogte moeten zijn van het gegeven dat verzoeker in november 2022, toen hij de leeftijd van 20 jaar had, het Rijk is binnengekomen. Bovendien kan verweerder zich niet onwetend opstellen aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker op 19 november 2022 in Frankrijk is toegekomen met een visum voor kort verblijf, hetgeen logischerwijze betekent dat verzoeker zijn land van herkomst reeds op twintigjarige leeftijd heeft verlaten.

Bijgevolg voert verzoeker terecht aan dat hij de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt bij aankomst in het Rijk en dus blijkt dat hij zijn land van herkomst verliet toen hij nog geen 21 jaar oud was. Er blijkt eveneens dat het determinerend motief voor de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker niet heeft aangetoond in het land van herkomst reeds ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Aangaande de vereiste van ‘ten laste’ zijn, wordt in de bestreden beslissing in eerste instantie het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft het onvermogen van betrokkene is dit in zijn geheel niet afdoend aangetoond. Betrokkene legt daartoe een affidavit voor, opgesteld door zijn moeder, en een attest van de onderwijsinstelling dat stelt dat hij student was in de jaren 2021 - 2023. Met betrekking tot het affidavit dient opgemerkt te worden dat dit beschouwd wordt als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Behoudens de stellingen in het affidavit dat de referentiepersoon een Belgische onderdaan is woonachtig in Antwerpen en dat betrokkene in België om een verblijfsaanvraag indiende, welke op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden gelet deze overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier, kan de stelling dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen in India beschikt en geen enkele bron van inkomsten heeft niet op de waarachtigheid of feitelijkheid geverifieerd worden. Er liggen geen stukken van de autoriteiten van India voor die zulke verklaring van de moeder betreffende het vermeende onvermogen van betrokkene daadwerkelijk kunnen staven. Ook het feit dat betrokkene een student was in de jaren 2021 - 2023 kan niet weerhouden worden als een afdoend bewijs van onvermogen. Als student is het namelijk evenzeer mogelijk om inkomsten te verwerven, naast het volgen van de opleiding. Deze stelling vindt steun in de raadpleging van de Schengendatabank.”

Vervolgens bemerkt verweerder:

“Betreffende de financiële en of materiele ondersteuning legt betrokkene een overzicht van geldverzendingen van ICICI Bank Money2India voor. Het merendeel van de geldverzendingen vond plaats tussen referentiepersoon en Y. (...) J. (...) C. (...), R. (...) C. (...) of P. (...) J. (...) C. (...). Gelet betrokkene niet de bestemming was van deze geldsommen, kunnen deze dan ook niet aanvaard worden in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Op het overzicht zijn wel 3 geldverzendingen terug te vinden respectievelijk op 16.08.2022, 21.09.2022 en 18.10.2022 die gericht zijn aan betrokkene. Ondanks op het overzicht niet duidelijk is in welke munteenheid de bedragen staan vermeld, kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op drie geldverzendingen om daarmee op duurzame wijze in het levensonderhoud te voorzien. Daartoe zijn de geldverzendingen en de tijdsperiode waarin ze gebeurden, te beperkt. Gelet uit de Schengendatabank bovendien blijkt dat betrokkene wel degelijk kon aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dienen de geldsommen eerder als aanvullend dan als essentieel te worden beschouwd. Het is niet automatisch zo omdat men gelden ontvangt van een ouder die in een buitenland verblijft, dat men ook effectief afhankelijk is van die geldsommen om de basisbehoeften te kunnen dekken in het land van herkomst of origine.”

De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over “de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.” Uit het woord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn. Omdat verzoeker 21 jaar oud was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, kon verweerder *in casu* wel vereisen dat hij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon, doch niet voor de periode waarin hij onbetwist nog geen 21 jaar oud was, met name in het herkomstland.

In de bestreden beslissing vereist verweerder dat verzoeker, teneinde als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was. Verweerder motiveert dat dit *in casu* onvoldoende is aangetoond. Hij stelt dat er geen officiële stukken van de Indiase autoriteiten voorliggen die het vermeende onvermogen van verzoeker daadwerkelijk kunnen staven. Vervolgens buigt verweerder zich over drie geldverzendingen die plaatsvonden in 2022, wanneer verzoeker dus nog geen 21 jaar oud was. Hij stelt dat uit deze stukken bezwaarlijk blijkt dat verzoeker aangewezen was op drie geldverzendingen om op duurzame wijze in zijn levensonderhoud te voorzien. Daartoe zijn de geldverzendingen en de tijdsperiode waarin ze gebeurden te beperkt.

De Raad stelt vast dat de door verweerder aangehaalde motieven allen betrekking hebben op de periode voorafgaand aan de binnenkomst in België, wanneer verzoeker de leeftijd van 21 jaar oud nog niet had bereikt. Door toch te vereisen dat verzoeker ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden. Er anders over oordelen zou immers inhouden dat ook de vereiste van “het ten laste zijn” wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat het criterium van het te laste zijn foutief is toegepast. Een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat verzoeker, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon van in het land van herkomst, dus van voor zijn aankomst in België.

Verder repliceert verweerder dat verzoeker een visum kon bekomen om naar de Schengenzone te reizen door aan te geven dat hij om professionele redenen naar Spanje wenste te reizen. Daaruit blijkt volgens verweerder dat verzoeker weldegelijk over de nodige bestaansmiddelen beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad het volgende wordt gemotiveerd:

“Uit de Schengendatabank blijkt dat betrokkene bij de visumaanvraag dd. 3.11.2022 (visum type C omwille van professionele redenen) wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Meer bepaald bewees betrokkene over voldoende bestaansmiddelen te beschikken als 'bediende'. Het visum werd dan ook uitgereikt aan betrokkene door de Spaanse ambassade. Bovendien geeft het feit dat betrokkene kon aantonen bij de Spaanse ambassade omwille van professionele redenen te reizen, allerminst blijk van een behoeftige situatie. Betrokkene toont bijgevolg niet afdoend aan onvermogen te zijn, wel integendeel.”

Het voormelde motief komt er in wezen op neer dat verzoeker niet ten laste kan zijn van de referentiepersoon omdat hij tegenover de Spaanse autoriteiten reeds heeft bewezen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. In de eerste plaats bemerkt de Raad dat verzoeker ten tijde van het uitreiken van het visum voor kort verblijf, de leeftijd van 21 jaar oud nog niet had bereikt. Het is dus maar de vraag in hoeverre verweerder zich op dit element mag baseren om te concluderen dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon, gelet op het gegeven dat er voor descendents jonger dan 21 jaar oud geen dergelijke voorwaarde geldt. Immers dient te worden aangenomen dat een derdelander die nog niet de leeftijd van 21 jaar oud heeft bereikt, ten laste is van de referentiepersoon die hij komt vervoegen. Daarbij staat het verweerder niet vrij zich te beroepen op de voormelde visumaanvraag om te concluderen dat aan de voorwaarde van het 'ten laste zijn' niet is voldaan. Er dient tenslotte te worden herhaald dat voor descendents jonger dan 21 jaar oud, een dergelijke voorwaarde niet van toepassing is. Wat er ook van zij, de Raad bemerkt dat het in ieder geval onduidelijk is wat verweerder met dit motief wenst aan te tonen. Uit het enkele feit dat betrokkene, op twintigjarige leeftijd, in het kader van een visumaanvraag heeft bewezen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat hij onmogelijk ten laste kan zijn van de referentiepersoon die hij komt vervoegen op eenentwintigjarige leeftijd. In de bestreden beslissing wordt verder niet gemotiveerd omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikt. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker reeds een eigen inkomen genereert door arbeid. Blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing is het dan ook niet uitgesloten dat de bestaansmiddelen die verzoeker heeft aangetoond, in wezen afkomstig zijn van de referentiepersoon. Waar verweerder in zijn nota nogmaals naar dit motief verwijst, doet hij geen afbreuk aan de reeds vastgestelde onwettigheid van de bestreden beslissing.

Het enige middel is in de gegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN